

Työn Oikeutettu Osa

AMMATTITAIN järjestyneet työläiset viettävät vuotuisia Työpäivää tämän syyskuun toisena päivänä. He ja heidän kannattajansa kokoontuvat juhlimaan työn kunniaksi, kuten he tapaavat sanoa. Miljoonat työläiset ottanevat osaa tämän juhlan viettoon tässä maassa. Juhlapuhujat, jotka melkein poikkeuksetta ovat ammattiunionien virkailijoita tai politikoitsijoita, selostavat näihin tilaisuuksiin kokoontuneille työläisille että työn pitäisi saada "oikeutettu" osansa, ja että työntulosten jako pitäisi saada työläisiä tyydyttävämmäksi.

Yleensä puhuen, kaikki juhlissa esiintyvät puhujat ovat valmistaneet puheensa ammattiunionistisen mielilauseen, "Tyydyttävä päiväpalkka tyydyttävästä päivätyöstä," ympärille. Kukaan heistä ei ole toistaiseksi yrittänytäkään selostaa sitä, mikä on "Tyydyttävä päiväpalkka" ja tyydyttävä päivän työ, enempää kuin sitäkään, mikä on työn "oikeutettu" osa. Koska ammattiunionistit ja politikoitsijat ovat jättäneet tämän, mielestämme tärkeän kysymyksen, selostamatta, niin katsoimme velvollisuudeksemme kajota kysymykseen joillakin sanoilla.

Me kaikki kai olemme yhtä mieltä siitä, että inhimillisen elämän syntymisen ja säilymisen ehtona on tänäpäivänä työ. Kaikki edesmenneet yhteiskunnat ovat voineet muodostua, kehittyä ja olla aikansa olemassa vain siksi, että niiden jäsenet ovat tehneet työtä. Tämä sama pitää paikkansa nykyiseenkin yhteiskuntamuotoon nähden. "Työ luo käiken elämän ja hyvinvoinnin." Tätten selittävät ammattiunionistitkin ja me yhdymme siinä heihin. Mutta samassa hengenvedossa on ammattiunionistinen ja poliittinen puhuja valmis unohtamaan nuo työn oikeaan arvoonsa asettamat lauseet ja puhumaan "työn tulosten tyydyttävämmästä jaosta," luoden tällä kuulijakuntansa jäsenien ajatuksiin sellaisen käsityksen kuin tässä yhteiskun-

nassa olisi joku toinenkin yhtä tärkeä tekijä, jonka kanssa työläisten pitäisi työn tulokset jakaa siten, että se toinen osakin tulisi saamaan "tyydyttävän" tai "oikeutetun" osan. Näinollen joutuvatkin ammattiunionistit ja heidän mukanaan poliittisen puuropadan ylettyville pyrkivät politikoitsijat selostamaan ammattiunionistien järjestymisen tarkoituksenkin olevan saada aikaan tyydyttävämmän työn tulosten jaon, tai tyydyttävän päiväpalkan tyydyttävästä päivän työstä.

Me teollisuusunionistit, vaikka taistellemekin korkeamman palkan ja parempien työsuhteiden saavuttamiseksi, emme kuitenkaan tunne sitä, mikä on tyydyttävä päiväpalkka, enempää kuin työvoimantostajatkaan tuntevat sitä, mikä on tyydyttävä päivätyö. Samalla, kun me käsitämme työn luovan kaiken elämän ja hyvinvoinnin luontoon vaikuttamisen kautta, olemme myöskin asettaneet TYÖN "OIKEUTETUKSI" osaksi sen mitä se luo. Emme tunnusta olevan ketään toista tekijää, joka olisi myöskin oikeutettu saamaan osan työn luomista rikkauksista — työn valmistamista tarve-esineistä.

Juuri siksi onkin I. W. W:n esipuheeseen sisällytetty "PALKKAJÄRJESTÄMÄN POISTAMINEN." Meidän päämääräpyrkimyksemme siis on palkkajärjestelmän poistaminen, jolloin TYÖN TUOTTEIDEN "OIKEUTETUN OSAN" määrittely tulee olemaan seuraava: Kaikkien yhteiskunnan jäsenten on tuotettava kykyjensä mukaan ja kaikille sen jäsenille on jaettava tarpeittensa mukaan ja jollei tarve-esineitä voida tuottaa kylliksi, niin tällöin suoritettakoon jako tasapuolisesti kaikkien yhteiskunnan jäsenten kesken. Määritelmän loppuosaan meidän ei kuitenkaan tarvitse toistaiseksi kiinnittää huomiota, sillä tuotannolliset voimat olemme havainneet olevan paljon suuremmat kuin mitä ihmisten tarpeet ovat.

Mutta tämä määritelmä ei kuitenkaan vielä näytä tyydyttävän ammattilaisia, jotka käsittävät olevansa — huolimatta siitä että heidän ammattitaitonsa on jo melkein menettänyt merkityksensä — tärkeämpiä tekijöitä tuotannossa kuin amatittomat työläiset. Puhumattakaan ammattiunionien korkeapalkkaisista johtajista ja politikoitsijoista, joiden pyrkimyksenä on nousta hallinnollisten laitoksien korkeimmille istuimille ja elää hyvinvoinnissa palkkatyöläisten kustannuksella.

Tästä kaikesta huolimatta olemme kuitenkin kulkeneet ajassa siihen kohtaan, jolloin yhteiskumallinen tilanne pakottaa suoranaisen palkkatyöväestön entistä enemmän tutustumaan teollisuusunionistien määritelmiin ja mikäli he niihin tutustuvat, niin sikäli he myöskin tulevat havaitsemaan niiden oikeudenmukaisuuden, mikäli kysymykseen otetaan TYÖ JA SEN SUORITTAJAIN OIKEUDET.

Toisaalla ovat hiljan puolittaiseen sekasortoon päättäneet huomattavan suuret lakkotaistelut paljastaneet ammattiunionien johtajain petollisuuden, yrittäessään rikkoa työläisten solidarisuuden paikallisten sopimusten teon kautta ja antautuen suoranaisesti työvoimanostajain etujen ajajiksi. Länsirannikon puutavaratyöläisten lakko on tässä suhteessa selvä esimerkki ammattiunionismin rappentuneisuudesta, mitä se on olemassaolonsa aikana antanut. Tämän lakon kestäessä erotettiin sellaiset unio-osastot American Federation of Laborista, joiden jäsenistö ei alistunut johtajain määräämisen vallan alaisuuteen. Useissa paikoissa polkivat union johtajat lakkoutuneiden työläisten työvoimansa ostajille esittämät palkka ja työehtovaatimukset, jotka työläiset olivat hyväksyneet yleisissä kokouksissaan ja lähteneet lakkotaisteluun kun puutavara-yhtiöiden virkailijat kieltäytyivät hyväksymästä niitä, jalkain alle ja tekivät eri yhtiöiden virkailijain kanssa sopimuksia lakkoutuneiden työläisten vaatimuksista välittämättä. Näissä tapauksissa mitä selvemmin tuli ilmi se, että ammattiunioi-

den johtajajain käsitys työn "oikeutetusta" osasta oli erilainen kuin niiden työläisten, jotka olivat lähteneet lakkotaistelun kautta korjaamaan sietämättömiksi käyneitä olosuhteitaan.

Tähän lakkotaisteluun osallistuneet työläiset saivat myös jälleen katkerasti kokea poliittisten hallintojen "pouluettomuuden" vaikutuksen. Kaikkiialla oli heitä vastassa paikallinen poliisivoima ja missä sen ei otaksuttu olevan kyllin riittävän, niin sinne lähetettiin valtion maantiepoliisit ja kansalliskaartilaiset pitämään "järjestystä" yllä. Valtio, jonka poliisit ja kansalliskaartilaiset jahtasivat lakkolaisia pistimillä varustettujen kiväärien ja kyynelkaasupommien heittäjäin kanssa, ratkaisi kysymyksen työn "oikeutetusta" osasta komentamalla sotilaansa ampumaan lakkolaisia, tai sokaisemaan kyynelkaasulla. Valtion käsitys työn "oikeutetusta" osasta siis osottautui olevan sama kuin työvoimanostajain ja ammattiunionien johtajainkin. Sama se on aina ollut ja tulee olemaankin niin kauan kuin valtio ja palkkajärjestelmä on olemassa; huolimatta siitä minkä niminen valtio missäkin maassa milloinkin on.

Mutta nämä paljon katkeruutta, vihaa ja kärsimyksiä aiheuttaneet kokemukset, joiden kautta ihmiskunnan edistyksen näkyä pitävän kaikkiialla kulkea, samalla kun ne näyttävät olevan vain tuhoa tuottavia, ovat kuitenkin siinä määrin luokkakäsitteitä selventäviä, että niiden läpi mentyä tuntuu kuin olisi tapahtunut jotain sellaista, jonka arvoa ei voida dollareilla mitata. On nimittäin muistettava, että vissien tapahtumien sarja määrättyinä aikoina särkee ihmisen vanhat tapalait ja käsitteet sekä pakottaa heidät omaamaan uudet ja ajanmukaisemmat.

Sen, missä määrin palkkatyöläiset tulevat oppimaan kyseessä olevan ja monien muiden lakkotaisteluiden aikana saatua kokemuksista, tulee ratkaisemaan ensitilassa se, kuinka laajojen joukkojen tiedoksi tapahtumien eri vaiheet voidaan saattaa ja kuinka selvänäköisesti ne kyetään esiintuomaan. Jokatapauksessa niitä voi-

tanee kuitenkin pitää parhaina opintokursseina niille työläisille, jotka ovat osallistuneet taisteluihin ja käyneet kiirastulen lävitse. Heidän käsittämme ainakin saaneen selvyuden siitä, että työn "oikeutettu" osa merkitsee työvoimanostajille sitä, että heidän on saatava riistää työvoimaa mielinmäärin; valtio tukee heidän väitteitään kaikilla käytettävissään olevilla voimilla ja ammattiunioiden johtajat ovat edellisten kanssa samaa mieltä.

Mutta palkkatyöläisille TYÖN OIKEUTETTU OSA merkitsee sitä, että heidän täytyy saada määräämisvalta tarve-esineiden tuottamisen ja jakamisen yli; heidän on päästävä tuottamiensa tavarain oikeutetuiksi kuluttajiksi ja he siihen

vain oikeutettuja ovatkin. Mitään muuta "työn tulosten tyydyttävää jakoa" ei voida tehdä meidän teollisuusunionistien näkökannalta katsoen.

Tehkäämme siis työläistovereillemmekin selväksi se, mikä on TYÖN OIKEUTETTU OSA ja ryhtykäämme toimenpiteisiin työn oikeutettuun asemaan nostamiseksi. Jos olemme tulleet vakuntetuksi siitä, etteivät politikoitsijat ja ammattiunioiden johtajat, enempää kuin valtion virkailijat ja työvoimanostajatkaan ole kanssamme samaa mieltä TYÖN OIKEUTETUSTA OSASTA, niin hyljätkäämme heidän holhous ja toimikaamme ominta-koisesti päämäärämme saavuttamiseksi.

Vallitsevan Järjestelmän Säilymisestä

IHMISKUNNAN historia toteaa monien erilaisten yhteiskuntamuotojen hävinneen ja uusien ottaneen niiden tilan ihmisten välisen yhteiskunnallisten suhteiden hoidossa. Nämä yhteiskunnalliset muutokset, tai oikeammin sen rakenteessa tapahtuneet muutokset, ovat tapahtuneet pituudeltaan määräämättömien ajanjaksojen päästä. Muutoksiin johtavana tekijänä ei ole ollut aika, vaan ne ovat aiheutuneet tuotannollisista ja jaollisista syistä. Kunkin yhteiskuntajärjestelmän tärkein tehtävä on tyydyttää ihmisten väliset tuotannolliset ja jaolliset suhteet; saattaa ne mahdollisimman läheiseen sopusointuun. Mikäli vissi yhteiskuntajärjestelmä ei tässä tehtävässä onnistu, niin sikäli sen voidaan sanoa menettäneen merkityksensä ja samalla on myös havaittavissa kuinka uusi yhteiskuntajärjestelmä varustautuu ottamaan tarkoitustaan vastaamattomaksi tulleen paikan; oikeastaan tuhoamaan sen.

Se seikka, että yhteiskunnassa, samoin kuin luonnossakin, on vissinlainen ja kutakin aikaa vastaava munnosprosessi jatkuvasti käynnissä, on kiistelemätöin tosiasia kaikkien sellaisten ihmisten keskuudessa, jotka ovat vähänkin tutustuneet yhteiskuntaoppiin ja ihmiskunnan historiaan. Siksi pä heidän keskuudessaan onkin tullut tavaksi puhua 'muuttumattomasta muuttuvaisuuden laista,' jonka alainen jokainen

yhteiskuntajärjestelmä on ollut ja tulee aina olemaan.

Yhteiskunnallisesta kehityksenkulusta tietoiset ja selvänäköiset henkilöt ovat samalla sitä mieltä, että nykyinen kapitalistinen yhteiskuntajärjestelmä on myös aikansa elänyt ja lähenee nopein askelin tuhoutumistaan — tai sitä historiallista ajankohtaa jolloin uusi ja ajan vaatimusten mukaisempi yhteiskuntajärjestelmä tulee saamaan niin paljon kannattajia, että ne tulevat tuhoamaan vanhan ja asettamaan uuden järjestelmän sen tilalle.

Tämä, vaikkakin tieteellisesti tosi ja kumoamaton, selostus on kuitenkin saanut vastaan saunnattoman paljon väitteitä vallitsevan järjestelmän etuisuuksista nauttivien taholta. Kaikki niiden palkatut kynäliijät ja puhujalavoilla esiintyjät ovat ryhtyneet tadistelemaan kuinka nykyinen järjestelmä muka on vielä varmallalla pohjalla ja elinvoimainen, joten sen tuhoutumisesta ei ole mitään merkkejä nähtävissä. Jotkut heistä ovat menneet niinkin pitkälle, että ovat vakuuttaneet tämän kapitalistisen järjestelmän olevan nyt elinvoimaisemman kuin koskaan ennen viimeisen 100 vuoden aikana.

Mutta jos me luomme katsemme mihin osaan tätä tunnettua maapalloa tahansa, niin kaikkialla huomaamme olevan jotain tekeillä ja suurten kansajoukkojen liikehtivän. Heidän